

16. BIECHTEN IN DE VIJFTIGER JAREN

Op de lagere school kregen wij godsdienstles van pastoor van Hout, in mijn beleving een nukkige man met hele grote handen. Als je de catechismus niet kende, of je zat volgens hem niet stil genoeg, dan kreeg je een klap tegen je hoofd. Door zijn grote handen had je op beide wangen de striemen staan, wat thuis weer problemen opleverde.

Deze les vond ik een verschrikking en ik herinner mij vandaag de dag de eerste vraag nog steeds. “Waartoe zijn wij op aarde?”. Het antwoord was: “Om God te dienen en daardoor hier en in het hiernamaals gelukkig te zijn”. Nou ik voelde me echt niet gelukkig tijdens deze lessen. Ook kwamen de tien geboden aan bod en wat later kregen we les hoe we moesten biechten.

Een paar geboden snapte ik toen wel zoals: “Ge zult niet doodslaan of stelen”, maar “Ge zult geen onkuisheid begeren” was abracadabra voor mij en toch moest je dat biechten. Bij de vraag van een van mijn klasgenootjes wat onkuisheid was kreeg hij het antwoord: daar kom je wel achter als `t gebeurt.

U zult begrijpen dat dit mijn nieuwsgierigheid alleen maar aanwakkerde. Bij de eerste biecht gingen we met de hele klas naar de kerk en een voor een moest je die donkere kast in, hierdoor waren we allen gespannen. De pastoor in het midden en aan iedere kant een biechteling. Je moest op je knieën gaan zitten en als je aan de beurt was ging er een schuifje open achter een rooster of gordijn. Dan moest je al je zonden vertellen aan de pastoor of kapelaan. Bij terugkomst uit de biechtstoel zat mijn vriendje sip te kijken en toen ik hem vroeg wat er was fluisterde hij: “Ik moet drie Weesgegroeitjes bidden maar ik ken er maar een”.

Ook hoorde ik later van een klasgenootje dat hij gebiecht had dat hij zijn zusje aan de paardenstaart had getrokken.

De pastoor had opgemerkt: “hoe kan dat, je hebt helemaal geen zusjes”. Hij had gezegd dat weet ik ook wel, maar je hebt dit zelf aan ons geleerd om dit te biechten. Na een paar weken kwam ik erachter dat ik telkens hetzelfde rijtje opdreunde en begon steeds om niet op te vallen iets nieuws te verzinnen.

Dus zei ik op een keer in mijn enthousiasme woordelijk: “ik heb onkuisheid gedaan”. Nou dat heb ik geweten. Eerst was de pastoor een tijdje stil en toen vroeg hij: “met een jongen of meisje”. Oei, daar schrok ik van want ik dacht, wat heeft dat er nou mee te maken en bleef stil. Weer kwam de vraag, nu klonk het wat harder en bozer: “was het een jongen of meisje”?

Ik beseftte dat ik mij in een penibele situatie had gebracht want ik wist nergens vanaf en dacht laat ik maar voor een jongen kiezen, dat zal wel minder erg zijn.

Weer was het een tijdje stil en toen kwam de vraag: “Heb je aan zijn piemel gezeten”? Ik schrok me te pletter en dacht: aan de piemel, wie doet nou zoiets en riep “nee, nee, alleen gekeken”.

Wat was ik kwaad op mezelf dat ik weer de wijsneus moest uithangen en wist me geen raad om weg te komen, alleen ik durfde niet.

“Oh, zei de pastoor, “alleen maar gekeken”? “Ja, ja, meneer pastoor” en ik werd met de minuut kleiner. “Nou dan bid jij maar drie Onze vaders en drie Weesgegroettes en de Oefening van berouw”.

Gelukkig bewoog er wat in het donker en het schuifje ging dicht en eindelijk mocht ik gaan. Toen ik de kerkbank instapte zag ik nog net het gordijntje van de pastoor dichtvallen, hij had natuurlijk even gekeken wie ik was.

Dit was een wijze les, ik heb het nooit meer gehad over onkuisheid in de biechtstoel.

Theo Dinnissen